

Phẩm 2: BẢN SỰ CỦA BỒ-TÁT BẤT KHÔNG KIẾN

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Trưởng lão Xá-lợi-phất, Trưởng lão Mục-kiền-liên, Trưởng lão Đại Ca-diếp, Trưởng lão Tu-bồ-đề, Trưởng lão Phú-lâu-na Di-đa-la-ni Tử và chư Thiên, người thế gian đã đến tụ hội:

–Tỳ-kheo các ông phải lên pháp tòa, gầm lên tiếng sư tử. Vì sao? Vì ở trong chúng này, phần nhiều có các hàng Thanh văn, nghe tiếng gầm sư tử đều được giải thoát.

Lúc đó Đức Thế Tôn lại bảo Bồ-tát Di-lặc, Bồ-tát Việt Tam Giới, Bồ-tát Bất Từ Nghì, Bồ-tát Bất Không Kiến:

–Các ông ngay bây giờ nên thỉnh Đức Như Lai diễn nói về công đức chân thật nơi tiếng gầm của sư tử mà chư Phật đã giảng nói.

Bồ-tát Bất Không Kiến thưa:

–Đúng vậy! Thưa Thế Tôn! Dạ vâng, chúng con đã nghe.

Liền nói kệ ngợi khen:

*Thân sắc như vàng
Trăm phước trang nghiêm
Vì lòng thương xót
Thấu rõ chân đế.
Đầy đủ công đức
Danh tiếng vang xa
Thế Tôn ngày nay
Vì nhân duyên gì.
Ở trong đại chúng
Khiến con thưa hỏi?
Phật không ai bằng
Tối thượng hơn hết.
Công đức Pháp vương
Đại trí khó cùng
Điều phục thế gian
Vì nhân duyên gì.
Ở trong đại chúng
Khiến con thưa hỏi?
Tịnh giới Như Lai*

Định trí giải thoát.
Giải thoát trí kiến
Đều không gì bằng
Thiện Thệ của con
Vì nhân duyên gì.
Ở trong đại chúng
Khiến con thưa hỏi?
Oai đức cao vời
Được qua bờ giác.
Thế Tôn Pháp Vương
Hay vì chúng sinh
Làm đại lợi ích
Vì sao Thiện Thệ.
Ở trong đại chúng
Khiến con thưa hỏi?
Trăm kiếp tu tập
Thân cận Từ bi.
Biện tài vô ngại
Vì sao Thiện Thệ
Ở trong đại chúng
Khiến con thưa hỏi?
Pháp Vương tối thượng
Lợi khắp quần sinh
Người nghèo được giàu
Người mù được thấy.
Dứt trừ độc hại
Sợ hãi được an
Vì nhân duyên gì
Khiến con thưa hỏi?
Thân Phật tịnh diệu
Trần cấu không nhiễm
Y của Như Lai
Đủ các màu sắc.
Tộc tánh Thế Tôn
Vua trong các vua

Vì nhân duyên gì
Khiến con thưa hỏi?
Đức Phật đáp y
Cách thân bốn ngón
Mà không lìa thân
Thân hay hàng oán.
Vì nhân duyên gì
Khiến con thưa hỏi?
Hành xứ Như Lai
Không có hãm hốt.
Do sức trí tuệ
Nẻo hành bình đẳng
Vì nhân duyên gì
Khiến con thưa hỏi?
Thân của Như Lai
Không tăng không giảm
Bước đi ngay thẳng
Không chút tà vạy.
Hơn hẳn các loài
Khó thể nghĩ bàn
Vì nhân duyên gì
Khiến con thưa hỏi?
Chiêm ngưỡng tôn nhan
Mắt không tạm rời
Phật hành không dối
Năng lực thần túc.
Oai nghi tự nhiên
Uy dung hết mực
Nếu gặp yêu quái
Bị nó bắt giữ.
Mê muội mất tâm
Không còn tỉnh giác
Nếu thấy Thế Tôn
Trong khoảng một niệm.
Lìa hẳn các ác
Lại được chánh niệm

*Nếu có chúng sinh
Chạm vào chân Phật.
Nội trong bảy ngày
Thân tâm khoan khoái
Sau khi mạng chung
Sinh vào nẻo thiện.
Quy mạng Thế Tôn
Ban mọi niềm vui
Nếu có người bệnh
Phải chịu các khổ.
Phật dùng tay xoa
Liền được trừ khỏi
Nhiều kiếp Thiệt Thệ
Đều được tất cả.
Không thể nghĩ bàn
Vô số an lạc
Xưa Phật đấng mãnh
Thâu tóm đương lai.
Trong vô lượng kiếp
Đã được pháp tịnh
Con ở nơi này
Tâm không nghi ngờ.
Vì nhân duyên gì
Khiến con thưa hỏi?
Quá khứ, vị lai
Tôn quý cõi trời
Nay gặp Điều Ngự
Đại Tiên loài người.
Vì nhân duyên gì
Khiến con thưa hỏi?*

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo:

–Này Bất Không Kiến! Hãy lắng nghe và khéo suy nghĩ kỹ!

Bồ-tát Bất Không Kiến thưa:

–Dạ vâng, thưa Thế Tôn!

Đức Phật bảo Bồ-tát Bất Không Kiến:

www.daitangkinh.org

–Ta nhớ thuở xưa trải qua vô số kiếp, lúc đó có vị vua tên là Vô Lượng Lực, có đại thần thông, uy lực tự tại. Nơi đó, nhà vua tạo lập thành lớn, tên là Thiện kiến, dài rộng như nhau bằng mười hai do-diên, có bảy lớp và ba cửa. Cửa thành đều dùng vàng, bạc, lưu ly, pha lê, mã não, chân châu, san hô tạo nên vẻ trang nghiêm tráng lệ; có hào bảy lớp cũng bằng bảy báu. Bên ngoài các cửa ấy dùng cát bằng vàng, bạc rải lên trên đất. Hai bên mỗi cửa đều có bốn cổng bằng vàng, bạc đối nhau. Như vậy, này Bất Không Kiến! Lại dùng lưới lớn bằng vàng, bạc che khắp bên trên cửa, khắp các chỗ có lưới vàng treo đầy chuông bạc nhỏ đều rủ xuống, gió thổi tạo ra như tiếng của nhạc cụ không, hầu, cung thương trầm bổng hòa hợp tương ứng.

Vua xây thành rồi an trụ trong đó. Ngoài hào thành có bảy ao tắm bằng vàng, bạc, pha lê, san hô. Các ao tắm này có bảy thêm cấp đều được trang nghiêm bằng bảy báu: Thêm cấp bằng vàng thì lan can bằng bạc, thêm cấp bằng bạc thì lan can bằng vàng, thêm cấp bằng bạc thì lan can bằng chân châu, thêm cấp bằng chân châu thì lan can bằng lưu ly, thêm cấp bằng pha lê thì lan can bằng san hô, thêm cấp bằng san hô thì lan can bằng chân châu, thêm cấp bằng chân châu thì lan can bằng vàng.

Như vậy, này Bất Không Kiến! Vua Vô Lượng Lực còn trồng các hoa kỳ lạ như Ưu-bát-la, Bát-đầu-ma, Câu-vật-đầu, Phân-đà-lợi, Na-lê-ni các loại hoa này đều có mùi thơm dễ chịu, không ai là không thích, tùy ý mà hái. Trên bờ ao, trồng các cây có hoa như: Y-tăng, Ni-tăng, Ca-đa-tăng-ni, A-đề-mục-đa-ca, Chiêm-bặc, Bà-lợi-sư, Câu-ni-đà-la, Đà-nậu-ca-lê. Hương thơm của các cây này giống như hương trời, cũng không có người gìn giữ, tùy ý thọ dụng.

Lại nữa, này Bất Không Kiến! Thành Thiện kiến ấy có bảy lớp cây Đa-la mọc thẳng hàng, đều dùng bảy báu xen lẫn nhau. Cây Đa-la bằng vàng thì lá hoa quả bằng bạc, cây Đa-la bằng bạc thì lá hoa quả bằng chân châu đỏ, cây Đa-la bằng chân châu trắng thì lá hoa quả bằng lưu ly, cây Đa-la bằng lưu ly thì lá hoa quả bằng pha lê, cây Đa-la bằng pha lê thì lá hoa quả bằng mã não, cây Đa-la bằng mã não thì lá hoa quả bằng chân châu đỏ, cây Đa-la bằng chân châu đỏ thì lá hoa quả bằng san hô, cây Đa-la bằng san hô thì lá hoa quả bằng vàng.

Này Bất Không Kiến! Gió thổi khiến các cây chạm vào nhau, phát ra âm thanh vi diệu, giống như nhạc sư khéo tạo ra năm thứ âm.

Này Bất Không Kiến! Chỗ ở của vua luôn có các thứ âm thanh không bao giờ dứt, như: Tiếng voi, tiếng ngựa, tiếng xe, tiếng quân,

tiếng loa, tiếng trống, tiếng tiêu, tiếng địch, tiếng ca múa của đàn không hầu, đàn tỳ bà. Những tiếng như vậy luôn luôn tiếp diễn. Vua thường ban bố với muôn dân trong thành: “Nếu ai mong cầu những thứ cần thiết như: y phục, món ăn, thức uống, voi, ngựa, xe cộ thì tùy theo ý của họ, ta sẽ cung cấp cho tất cả.”

Giữa cây Đa-la cũng thường phát ra âm nhạc. Mọi người đến đó tự vui chơi nơi năm dục. Vua xem người dân trong nước như cha thương con. Tất cả đều quý kính vua giống như từ phụ.

Lại nữa, này Bất Không Kiến! Trong thành Thiện kiến có các ngã tư, ngõ tắt tạo thành những ấp, chợ, quán. Khắp nơi lại có bốn ao tắm báu, các ao tắm đó cách nhau thẳng hàng. Bốn bờ ao đều có các bậc thêm báu: Bậc thêm bằng vàng thì lan can bằng bạc, bậc thêm bằng bạc thì lan can bằng vàng, pha lê, san hô xen lẫn nhau.

Này Bất Không Kiến! Đối với các ao vua cho trồng các danh hoa. Ở trên ao thì trồng cây có đủ loại hoa xen đan như: Y-ni-tăng, Ca-đàm-bà, A-đề-mục-đa-già, Chiêm-bạc, Đà-nậu-ca-lợi. Các thứ hoa ấy mùi thơm như hương trời, không ai là không thích. Trong thành lại xây các vườn rừng lầu gác, vô số các loại cây hoa quả mọc thẳng hàng. Trong các vườn rừng ấy, khắp bốn hướng đều có các ao hoa đẹp, cũng dùng bảy báu trang sức như trước, có các thể nữ cùng nhau vui chơi, tất cả dân chúng cũng đến nô đùa thỏa thích.

Này Bất Không Kiến! Tộc họ của vua Vô Lượng Lực là bậc hào kiệt, cha mẹ sinh ra từ dòng đại Sát-lợi, truyền thừa cho đến bảy đời, sắc tướng, dung mạo đều đoan nghiêm, thanh tịnh hơn hẳn mọi người, của báu vô số không thể tính đếm.

Này Bất Không Kiến! Vua Vô Lượng Lực tin hiểu sâu xa, nhân ái rộng lớn, giàu lòng bố thí, tâm không tham đắm, thường bố thí các Sa-môn, Bà-la-môn, cho đến người bần cùng, cô độc, khốn khổ, nguy ách, đui, điếc, tàn tật, nhiều thứ bệnh. Nhà vua thống lãnh tám vạn bốn ngàn thành ấp, xóm làng, được quả báo của nghiệp tịnh được bảy báu trang nghiêm, trên mỗi thành lại xây tám vạn bốn ngàn tòa lầu lớn bằng gỗ chiên-đàn vi diệu. Bên ngoài các cửa mở bốn con đường, đầu đường dựng đài gác trang nghiêm tráng lệ, tất cả muôn dân thường lui tới vui chơi cả ngày lẫn đêm. Ở lầu gác, điện đài, đường xá, trong nhà đều đốt đèn, ánh sáng rực rỡ chiếu khắp cõi nước, chúng sinh nhờ ánh sáng đó mà thân tâm khoan khoái.

Này Bất Không Kiến! Vua có hai người con: Một tên là Sư Tử, hai tên là Sư Tử Ý, từ lâu đã phát nguyện Bồ-đề vô thượng, danh tiếng vang xa, đủ đại oai đức. Bấy giờ, có Đức Phật hiệu là Như Lai Bảo Kiên, gồm đủ mười tôn hiệu: Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn, xuất hiện ở đời, xưng ra lời này: “Ta ở đời nay và đời sau, hoặc ở nơi đại chúng Sa-môn, Bà-la-môn, Trời, Người, A-tu-la thấy biết tất cả, vì khắp quần sinh mà giảng nói các pháp mầu nhiệm, đầu, giữa, cuối đều thiện, lời nói thiện, ý nghĩa thiện, đầy đủ tướng phạm hạnh thanh bạch, cùng bảy trăm ngàn vạn ức đại La-hán đầy đủ thần thông, oai đức tự tại.”

Vào lúc sáng sớm, Đức Như Lai Bảo Kiên sửa lại y phục, tay bưng bình bát, cùng với Tỳ-kheo tùy tùng vào thành khát thực. Khi đó, vua Vô Lượng Lực và hai người con ở trên lầu cao đang có sự vui mừng thích thú, bỗng từ xa vua trông thấy công đức tướng tốt của Phật, liền sinh tâm kỳ lạ, đặc biệt, vui mừng cùng tột, cùng quyến thuộc vây quanh đi đến cửa cung điện, bảo hai người con mau đem hương hoa, cờ phướn và trống nhạc đến chỗ Đức Phật, rồi dùng hương bột ngũ đầu chiên-đàn và các châu báu vi diệu khác để cúng dường Đức Phật và Tỳ-kheo Tăng, nhiều quanh bên phải ba vòng, đánh lễ sát chân rồi lui đứng một bên.

Này Bất Không Kiến! Vua cùng với hai người con, xin Đức Phật Bảo Kiên và chúng Thanh văn được trọn đời bố thí những sự an ổn. Đức Phật Bảo Kiên ở trong cõi trời, người giáo hóa khắp rồi, sắp vào Niết-bàn. Khi ấy, vua biết Đức Phật trụ ở đời không còn bao lâu, nên cùng với hai người con, thân dân, quyến thuộc, trước sau cùng đi đến nơi Đức Phật Niết-bàn. Lúc đó Như Lai vừa diệt độ xong, vua cung kính đánh lễ, thương xót gào khóc, gieo mình xuống đất như núi lớn sụp đổ, thốt lên: “Mắt của thế gian bị hủy diệt!” Lại càng xót thương, than thở: “Mắt của thế gian bị hủy diệt! Như Lai Niết-bàn sao mà nhanh vậy?! Giống như kẻ buôn mất chủ, Đức Phật diệt độ cũng vậy, thế gian sẽ tối tăm, như mất mù không trí tuệ!” Vua vỗ ngực đập đầu, cất tiếng than lớn, nghẹn ngào rơi lệ, rồi bảo hai người con đem nước ấm thơm tắm rửa thân Như Lai, rồi dùng các loại hương vi diệu xoa trên thân, rải đầy hoa và các vòng hoa, vô lượng diệu y quần thân Như Lai, dùng bảy báu làm áo quan, lấy thiếc làm quách, chất đầy gỗ chiên-đàn đỏ cao một do-tuần, rộng lớn bằng nhau một câu-lô-xá. Lại dùng hương hoa rải tiếp lên trên, ngàn thùng sữa đầu rơi lên củi chiên-đàn, sau đó mỗi lửa, lửa

đã bốc cháy, lại còn gào khóc thảm thiết, rơi lệ như mưa.

Bấy giờ, Sư Tử nghĩ: “Đức Thế Tôn Niết-bàn, ta sống làm gì? Cũng nên theo Đức Phật vào Niết-bàn.” Lập lời thề xong, liền đem các loại châu báu, hương hoa vi diệu rải lên trên đồng củi ấy, dùng vải điệp trắng quấn vào thân, tay cầm đuốc lửa, tự mình gieo vào trong lửa, lửa liền bốc cháy, vì lợi ích chúng sinh mà quy y Thế Tôn, nguyện nói bài kệ này, ca tụng Như Lai:

*Như khối châu báu lớn
Thế gian quý vô cùng
Dứt hết khổ sinh tử
Ở nơi Niết-bàn này.
Ta từ nay về sau
Không thấy chuyển pháp luân
Pháp vương, ta tôn sùng
Đã nhập vào Niết-bàn.
Tuyên dương nghĩa rộng lớn
Lại không thể bố thí
Vì sao ở đại chúng
Nghe nói về Bồ-đề.
Chư Thiên và thế gian
Vui mừng khen khéo nói
Ta từ nay về sau
Dứt tiếng không thể bàn
Điều Ngự hơn thế gian
Đối với chìm đắm này
Long thần, A-tu-la
Cho đến Khẩn-na-la.
Vui mừng thường ca tụng
Không được nghe tiếng này
Người nghèo được đầy đủ
Khổ nào mong cứu hộ.
Nay Thế Tôn Niết-bàn
Không còn chỗ nương tựa
Vua cha Vô Lượng Lực
Và em Sư Tử Ý.*

Chẳng lẽ không xót thương
Lại không được nghe pháp
Ta nên theo Thế Tôn
Mau chóng được diệt độ.
Thế gian nẻo vô minh
Sống khổ mà làm gì
Nay đốt thân độc này
Nguyện được không nghĩ bàn.
Ta xưa cùng vua cha
Thường ở trong nhiều kiếp
Cúng dường Phật, Pháp, Tăng
Nay đã được quả báo.
Nếu ta ở chỗ Phật
Tu tập các hạnh lành
Để điều phục thế gian
Sẽ đạt không nghĩ bàn.
Vì muốn cho chúng sinh
Phát nguyện không nghĩ bàn
Thế Tôn Bát-niết-bàn
Ta gieo vào lửa cháy.
Nếu người nào thấy nghe
Tất cả được thành Phật
Chỉ trừ người tà báng
Và người chứng chánh vị.
Nếu ta tu Bồ-tát
Vô lượng hạnh rộng lớn
Chúng sinh nào mộng thấy
Đều khiến được Phật đạo.
Chỉ trừ người tà báng
Và người chứng chánh vị
Thân này như bọt nước
Có sinh ắt có tử.
Tất cả loài chúng sinh
Nếu ai ăn thịt ta
Số ấy không thể lường
Mau sẽ được thành Phật.

Ta tu hạnh Bồ-tát
Người mắng chửi, nói ác
Người ấy gặp Điều Ngự
Liên sẽ được thành Phật.
Chỉ trừ người tà báng
Và người chứng chánh vị
Người đối với thân ta
Tu tập Từ bi quán.
Cầu Bồ-đề đệ nhất
Mau được thành Phật đạo
Chỉ trừ người tà báng
Và người chứng chánh vị.
Do duyên ấy thiếu thân
Để cầu được nguyện này
Nếu tâm ta chân thật
Tức lại thấy Phật khởi.
Dù đã được thấy Phật
Như người ở đời trước
Thân ta gieo trong lửa
Giống như hầu trước Phật.
Phật khởi thân chân như
Xưa nay thấy không khác
Cho đến chứng chư Phật
Liên tục thường không dứt.
Cúi xin Đấng Phổ Nhãn
Thương giữ cho thế gian
Phật biết tâm vương tử
Khát ngưỡng và tôn trọng.
Liên ở trong đống lửa
Dùng sức đại thân thông
Như từ Tam-muội dậy
Ánh sáng càng gấp bội.
Chúng không thể nghĩ bàn
Đều khen chưa từng có
Rộng vì khắp mọi người

Mà làm lợi ích lớn.
Sự giáo hóa đã xong
Nên nhập vào Niết-bàn
Sư tử đã thấy Phật
Hiện sức đại oai thần.
Thân tâm rất vui thích
Bình thản hưởng an lạc
Biết sâu pháp chư Phật
Không thể được nghĩ bàn.
Như Lai tuy Niết-bàn
Vẫn nguyện cho chúng sinh
Giới, định không nghĩ bàn
Trí tuệ cùng giải thoát.
Và giải thoát tri kiến
Thần hóa không thể lường
Quy y Đức Thế Tôn
Sau đó thân phát ra.
Diệu oai nghi thế gian
Tối thắng không ai bằng
Sức thần thông tự tại
Lại cũng không gì sánh.
Như Lai lại Niết-bàn
Tất cả đều kinh hãi
Thế nên con chí tâm
Quy y Đấng Phổ Nhãn.
Quy mạng Đấng Thiện Thệ
Lụy tận Đấng vô vi
Quy mạng Đấng lìa khổ
Thương xót ở thế gian.
Chánh trí quan sát khắp
Thấu rõ biết tâm người
Trừ các bệnh phiền não
Thành tựu vô lượng chúng.
Đại Y Nhân Trung Tôn
Cho thuốc không nghĩ bàn
Hay khéo trừ thế gian

*Tất cả các bệnh khổ.
Quy y Vô thượng sư
Thương xót loài chúng sinh
Như ta khen Như Lai
Công đức trong một niệm.
Thiêu thân được ít thiện
Phước cúng dường chốc lát
Nghiệp trong sạch như vậy
Nguyện thí cho tất cả.*

Này Bồ-tát Bất Không Kiến! Lúc đó trời, ma, phạm và tất cả muôn dân ở thế gian đều thấy Sư Tử gieo thân vào lửa dữ, vô cùng thương xót và kinh ngạc, sinh tâm kỳ lạ đặc biệt, sau khi mạng chung Sư Tử liền sinh ở cõi Phạm thiên, có đại thần lực, oai thế tự tại. Ở cõi Phạm thiên này, trong tâm Sư Tử luôn nghĩ: “Vì sao bỗng nhiên ta lại sinh đến đây?” Rồi lại suy nghĩ: “Thuở xưa trong kiếp người, ta đã từng hầu hạ Đức Như Lai Bảo Kiên, chí tâm cung kính, tôn trọng khen ngợi Đức Phật. Đức Phật Niết-bàn rồi, ta thiêu thân cúng dường, lại nói bài kệ phát khởi thệ nguyện rộng lớn, thừa nghiệp lành này nên được sinh vào cõi Phạm thiên, nay ta nên đi đến chỗ thiêu thân.”

Tức thời cõi Phạm thiên ấy bỗng nhiên ẩn mất. Giống như tráng sĩ trong khoảnh khắc co duỗi cánh tay, Sư Tử liền đến chỗ hỏa táng Như Lai, dùng hương bột chiên-đàn trầm thủy, hương Câu-tu-ma, hoa Đa-ma-la-bạt của chư Thiên, đủ các loại hương hoa không thể tính đếm rải khắp trong hư không, như mưa rơi xuống, như gió cuộn tuyết bay khắp mười phương, để cúng dường xá-lợi Đức Như Lai Bảo Kiên, rồi hướng đến vua cha Vô Lượng Lực nói bản duyên xưa: “Thân con là Sư Tử, là con của vua, người đã gieo vào lửa, đốt mạng sống để cúng dường, cúi xin đại vương đừng nghĩ gì mà thêm đau lòng. Nay con đã được các thiện lợi, là do thuở xưa đã chí thành cung kính, hầu hạ, tôn trọng, tán thán Đức Như Lai Bảo Kiên, công đức nơi quả báo nên được sinh vào cõi Phạm thiên. Vì vậy, đại vương cùng với Sư Tử Ý nên cúng dường, thọ trì pháp diệu, thấu nhất xá-lợi, phân bố cho mọi nơi cúng dường, khiến không rơi mất, chớ sinh biếng nhác. Đại vương nên biết, con sinh ở cõi Phạm thiên cũng thường cung kính thọ trì thắng pháp này.”

Nói như vậy rồi bỗng nhiên biết mất.

Này Bất Không Kiến! Vua Vô Lượng Lực cùng với Sư Tử Ý lúc

này, lấy nước dập lửa, dùng các hương thơm tốt, các vòng hoa báu, các cờ phướn, trỗi nhạc tạo vô số sự cúng dường. Chỉ trong khoảnh khắc, ban bố cho khắp tám vạn bốn ngàn thành ấp, đều khởi công xây tám vạn bốn ngàn tháp miếu, dùng bảy báu trang nghiêm tráng lệ. Các bảo tháp cao một do-diên, dài rộng bằng nhau một câu-lô-xá, xung quanh mỗi mỗi tháp đều đốt tám vạn bốn ngàn đèn dầu thơm. Giữa các tháp này lại dùng các loại hương hoa, trỗi nhạc cúng dường như trước, tôn trọng, cung kính thọ trì diệu pháp này. Vua Vô Lượng Lực cùng với Sư Tử Ý nhờ thiện căn ấy, trải qua trong tám vạn bốn ngàn kiếp không đọa đường ác, lại ở trong tám vạn bốn ngàn ức kiếp được thân cận cúng dường sáu vạn chư Phật, lần lượt cung phụng, tôn kính thường không dứt bỏ, đời đời được làm Chuyển luân thánh vương.

Này Bất Không Kiến! Sau khi Đức Như Lai Bảo Kiên Niết-bàn, có Bồ-tát hiện ở thế gian, tên là Phổ Mật Vương, vì thương thế gian nên xuất gia học đạo, ngồi kiết già dưới cội Bồ-đề, nhất tâm định ý, chánh trí giải thoát, hốt nhiên đại ngộ, đắc đạo Vô thượng.

Này Bất Không Kiến! Sư Tử sinh ở Phạm thiên ấy, đến chỗ Đức Phật Thế Tôn Phổ Mật Vương trụ ở hư không, dùng chiêm-đàn trời cúng dường Đức Phật, cúi đầu đảnh lễ, nhiễu quanh bên phải ba vòng, thỉnh chuyển pháp luân, rồi bạch Phật:

–Cúi xin Thế Tôn từ đạo tràng đứng dậy, bẻ gãy các quân ma, để cho thần thông, trí tuệ thanh tịnh, không còn bị hủy hoại, tổn giảm. Cúi xin bậc Thầy của thế gian xả định. Chỉ có Đấng Điều Ngự mới có thể giải thích, trình bày cho các chúng Thanh văn diễn giảng mở rộng pháp vi diệu của Thiện Thệ. Thân trước của Như Lai đã từ lâu tu tập trí tuệ, thâm giữ pháp thiện, nay được người tôn quý. Trong đời quá khứ cũng đã phát thệ nguyện rộng lớn, nguyện lúc thành Phật sẽ độ những người chưa được độ. Nay nguyện đã viên mãn, đã đạt được chỗ an ổn, vô vi, tối thắng, diệu lạc, vắng lặng, nên sẽ khai cam lồ giải trừ ba kết.

Lúc đó, Đức Thế Tôn mặc nhiên chấp thuận.

Khi ấy, vô số Đại Phạm thiên kia biết Như Lai sẽ chuyển pháp luân cùng nhau vui mừng phấn khởi vô lượng. Lúc này, Phạm thiên bày ra các thứ vi diệu để cúng dường, liền phát nguyện lớn cầu đạo Vô thượng, gặp Đức Phổ Mật Vương Ứng Chánh Biến Tri:

–Ta được khởi công đức thanh tịnh vi diệu, do quả báo này mà ở trong sinh tử thường được gần gũi, thấy Phật trong mười phương. Nếu ta cúng dường Phật ở cội Bồ-đề với tất cả công đức đã tu được như vậy thì xin Như Lai thương xót, nên vì con mà nói pháp. Do quả báo này, ở

trong sinh tử thường khen ngợi là tháp miếu của chư Phật.

Này Bất Không Kiến! Sư Tử con của vua, người đã thiêu đốt thân này, có công đức từ căn lành đã tu được ấy nên thường ở Phạm thế, gặp năm ngàn Đức Phật, cúng dường, cung kính, hầu hạ, tôn trọng, khen ngợi, trồng các căn lành, phát nguyện không thể nghĩ bàn.

Bất Không Kiến! Ông chớ sinh nghi ngờ, vị vua Vô Lượng Lực lúc đó đâu phải người nào lạ, chính là thân ta đây.

Khi ấy, Bất Không Kiến liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Hai người con của vị vua ấy, còn ở hiện tại hay là đã diệt độ? Thưa Thế Tôn, xin Thế Tôn nói cho.

Đức Phật bảo Bất Không Kiến:

–Sư Tử Ý con của vua khi đó chính là Bồ-tát Di-lặc. Còn Sư Tử thỏ ấy chính là thân ông. Sư Tử con của vua xả bỏ thân này trong giáo pháp của Đức Phật Như Lai Bảo Kiên, giáo hóa thành tựu được ba vạn chúng sinh, an trụ vào tâm Bồ-đề vô thượng.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền nói kệ:

*Khi nhớ nghĩ đời trước
Bảo Kiên nhãn vô lượng
Xuất hiện ở thế gian
Lợi khắp tất cả chúng.
Trăm phước đẹp sắc vàng
Vì ban vui thương xót
Hiểu sâu xa chân thật
Để độ các thế gian.
Hiện rõ pháp thâm diệu
Cứu chúng sinh khổ não
Bảo Kiên: Chánh biến tri
Thế gian đều tôn quý.
Chúng tam luân Thiện Thế
Bảy mươi hai ức ngàn
Cùng các đại chúng này
Vào thành đi khát thực.
Xưa có đại quốc vương
Tên là Vô Lượng Lực
Đại oai đức tự tại*

Hay hàng phục tất cả.
Vua cùng hai người con
Dạo chơi trên đài cao
Ở đó vua nhìn khắp
Xa thấy Đấng Điều Ngự.
Bảo Kiên: Thấy trời, người
Các Tỳ-kheo tùy tùng
Rồi vua cùng hai con
Nghênh đón Nhân Trung Tôn.
Đã đến chỗ Như Lai
Liên rộng bày cúng dường
Đảnh lễ nhiều ba vòng
Rồi chắp tay lui đứng.
Thỉnh Phật và chúng Tăng
Xin cúng dường trọn đời
Thức ăn và y phục
Mọi thứ quý báu nhất.
Tám vạn bốn ngàn năm
Cúng dường chưa từng nghĩ
Khi vua và hai con
Tâm tịnh cầu Bồ-đề.
Thì Phật đã diệt độ
Thâu nhật xá-lợi thờ
Vì kính Phật Bảo Kiên
Nên xây tháp bảy báu.
Có tám vạn bốn ngàn
Rất vi diệu trang nghiêm
Đốt sáng mỗi tháp Phật
Tám vạn bốn ngàn đèn.
Lúc vua Vô Lượng Lực
Trở lại chỗ Thiện Thế
Dùng hương hoa ca nhạc
Hết lòng đem cúng dường.
Đã trông các căn lành
Vô lượng không nghĩ bàn
Trải qua sáu vạn Phật

Tất cả thế gian nương.
Chỉ thành cầu thứ nhất
Vô thượng thắng Bồ-đề
Tỳ-kheo chớ nghi hoặc
Thuở xưa có quốc vương.
Trí tuệ rất thông minh
Không sinh ra dị kiến
Vô Lượng Lực thuở kia
Nay chính là thân ta.
Tạp hoa và các hương
Ngày đêm đốt đèn sáng
Vì lợi Diêm-phù-đề
Cúng dường chư Như Lai.
Bố thí luôn đầy đủ
Nghe pháp cũng như vậy
Ý chưa từng biếng nhác
Nhất tâm cầu Bồ-đề.
Bảo Kiên đáng Chánh giác
Vô thượng trí đại minh
Xưa ông từng thiêu thân
Cúng dường đáng Đại tiên.
Gieo mình trong lửa cháy
Tâm không còn sợ khổ
Thiêu thân như đốt đuốc
Dùng dầu nhỏ trên mình.
Cháy dần dần không dứt
Ví như đèn đốt sáng
Vì lợi lạc chúng sinh
Cúng dường Phật Niết-bàn.
Phật kia đã thiêu thân
Ông biết phương tiện thỉnh
Thấy Phật từ lửa ra
Ánh sáng càng sáng rõ.
Thấy Phật không khác xưa
Tâm sinh nghĩ nương tựa

Tức thì xả thân này
 Vì lợi ích tất cả.
 Nếu ta nguyện quả này
 Kính Phật cũng như trước
 Các công đức đã được
 Thật không thể nghĩ bàn.
 Như nguyện xưa của ta
 Nghiệp đời trước thọ giữ
 Tập hợp trăm ngàn vạn
 Ất sẽ được thấy Phật.
 Nếu nguyện ta như thật
 Phật từ lửa đứng dậy
 Trí Phật rất thanh tịnh
 Hoàn toàn không nhiễm chấp.
 Thản nhiên thường vắng lặng
 Liên tục thường không dứt
 Biết tâm Sư tử tịnh
 Lại hiểu rõ ý đó.
 Phật liền từ lửa ra
 Tướng hảo rất thù thắng
 Bồ-tát Bất Không Kiến
 Nhờ thế gian đã khởi.
 Tất cả nguyện trọn vẹn
 Lại phát thệ nguyện kia
 Nguyện đó không nghĩ bàn
 Không thể tính đếm được.
 Pháp chủ thương thế gian
 Phát ra từ trong lửa
 Sức Thiện Thệ khó nghĩ
 Ánh sáng rất thù thắng.
 Khi đó tất cả chúng
 Đều lo nghĩ kinh ngạc
 Tâm phát tịnh khen ngợi
 Hoan hỷ chưa từng có.
 Lại thay đại thần thông
 Uy lực không ai bằng

Cảnh giới Phật thâm diệu
Không thể nghĩ bàn được.
Hết thấy các chúng sinh
Thấy thân biến này rồi
Với các pháp không thọ
Khéo được tâm giải thoát.
Bất Không Kiến nên biết
Sư tử vì thế gian
Lúc tỉnh Phật đứng dậy
Một ngàn các chúng sinh.
Có ở chỗ Thiện Thệ
Thấy thân biến của Phật
Tâm họ hướng về chánh
Đạo Bồ-đề vô thượng.
Đại Bi vì thế gian
Rộng làm lợi ích rồi
Phật lại vào Niết-bàn
Sư tử cũng xả thân.
Tức thời sau khi chết
Bồng nhiên sinh Phạm thiên
Từ trên Phạm thiên đến
Dùng bột chiêm-đàn trời.
Rải lên chỗ hỏa táng
Để cúng dường Như Lai
Bảo Kiên diệt độ rồi
Có Phật Phổ Mật Vương.
Tối thắng trong loài người
Đại tiên của Thiên vương
Vì thương xót chúng sinh
Xuất hiện nơi thế gian.
Phật ấy ngồi cây đạo
Được thành Bồ-đề rồi
Phạm thiên dâng thức ăn
Cúng dường Đức Thế Tôn.
Đầu mặt sát chân lễ

Thỉnh Phật chuyển pháp luân
Như Lai Phổ Mật Vương
Liên biết tâm Phạm thiên.
Mặc nhiên mà chấp thuận
Phạm thiên rất vui mừng
Trở lại chỗ thiêu thân
Phát ra các đại nguyện.
Phạm thiên đã từng tu
Thiện không thể nghĩ bàn
Xưa ở trong một kiếp
Cúng dường trăm ngàn Phật.
Chí tâm kính Thế Tôn
Phụng trì Nhân Trung Tôn
Lại bảo Bất Không Kiến
Cẩn thận chớ nghi hoặc.
Ông trí tuệ thông minh
Chớ sinh ra dị kiến
Thuở xưa là Phạm thiên
Nay chính là thân ông.
Năm ngàn Phật quá khứ
Thiện Thệ Bát-niết-bàn
Ta đều thấy rõ ông
Trước mỗi mỗi chư Phật.
Thiêu thân để cúng dường
Cầu Bồ-đề đệ nhất
Nhiều ngàn Phật quá khứ
Diệt độ còn xá-lợi.
Chỗ chư Phật như vậy
Xả tay chân và thân
Vì lợi ích chúng sinh
Tu tập hạnh Bồ-tát.
Đời gần và đời xa
Ta đều hiểu biết rõ
Ở trong trăm ngàn đời
Siêng tu các hạnh khổ.
Phật trụ và Niết-bàn

Nguyện ông luôn đầy đủ
Lại bảo Bất Không Kiến
Như các đại nguyện này.
Đời quá khứ giữ lấy
Vô lượng trăm ngàn đời
Năng lực ta tự tại
Nay đều biết việc đó.
Ông thành tựu Thánh quả
Tức thời đều thấy rõ
Thâu tóm không nghĩ bàn
Hành chân thật bình đẳng.
Trụ trước Phật khen ngợi
Cúng dường Lương Túc Tôn
Thế nên nay kính thỉnh
Pháp vương của Thánh chúng.
Chỗ Phật Phổ Mật Vương
Thâu giữ nguyện tối thắng
Mong Phật hiện thần thông
Ông nay được quả này.
Bồ-tát Bất Không Kiến
Bạch Đức Phật Mâu-ni
Trăm ngàn đời các nguyện
Làm sao giữ gìn được?
Nguyện nhỏ khó bày đủ
Khiến ta cũng hiểu rõ
Thề xưa Bất Không Kiến
Khi thành Phật Lôi Âm.
Thấy ngòi cội Bồ-đề
Ta nên thỉnh thuyết pháp
Phật trước hiệu Đế Tràng
Đức Thế Tôn Phổ Nhãn.
Hết thấy các chúng sinh
Được cùng chỗ quy về
Khi ấy phát nguyện khắp
Cầu Bồ-đề vô thượng.

Vì Nhật Quang Như Lai
Tạo vòng lớn bảy báu
Khi ông ở chỗ đó
Đã phát nguyện tối thắng.
Bồ-tát Bất Không Kiến
Ta đều biết nguyện này
Xây Tăng phường bảy báu
Dùng tạp sắc trang nghiêm.
Nay dâng Tu-già-đà
Cúng khắp Phật vị lai
Phát thệ nguyện này rồi
Tức thời liền bỏ đi.
Đệ nhất trong chúng Phật
Sư tử hơn mọi người
Danh không thể nghĩ bàn
Khéo sinh nơi Thế Tôn.
Dâng lên lọng bảy báu
Trang sức rất vi diệu
Đại tiên Thiên Trung Thiên
Che thân Phật Phổ Nhãn.
Cúng dường đèn sáng rồi
Phát đại nguyện chỗ ấy
Đời gần và đời xa
Có nhiều Đức Như Lai.
Ngàn ức na-do-tha
Số đó lại hơn trước
Ở chỗ chư Phật này
Phát vô lượng đại nguyện.
Khiến tất cả chúng sinh
Đều được mọi an vui
Trước Phật Phổ Mật Vương
Sinh ý nghĩ như vậy.
Nay ta bảo ông xưa
Tu hành đến Bồ-đề
Nguyện tất cả đại địa
Đều mọc các loại hoa.

Chỗ Phật Vân Lô Âm
Vì lợi ích thế gian
Lúc đó phát thệ nguyện
Nếu có các chúng sinh.
Được nghe danh tự ta
Tất cả đều thành Phật
Ở chỗ Phật Đế Tràng
Bày châu báu cúng dường.
Lại phát các nguyện lành
Nếu có ai thấy ta
Ở trong thế giới này
Đều sẽ được thành Phật.
Ở chỗ Phật Nhật Quang
Dâng lên vòng bảy báu
Vô lượng tia sáng lớn
Tỏa chiếu rất rực rỡ.
Lúc đó phát nguyện rồi
Nguyện sinh cõi nước Phật
Tặng phùng bằng bảy báu
Tạp sắc rất đẹp đẽ.
Dùng vật báu đặc biệt
Cúng dường đức Thiện Thệ
Lại phát thệ nguyện xong
Được cung điện trời đẹp.
Chỗ này rất là vui
Đều được thành Phật đạo
Vua Sư tử loài người
Nơi Vô thượng Như Lai.
Dâng lên lọng châu báu
Phát thệ nguyện thù thắng
Nguyện các loài chúng sinh
Không bị mặt trời hại.
Thân tâm được an vui
Không bị hỏa nhiệt nã
Che chỗ thân Thiện Thệ

Cúng dường đèn sáng rồi.
Lại phát thệ nguyện lớn:
Nếu khi ta sắp mất
Chúng sinh ăn thịt ta
Đều được thành Phật đạo.
Nếu ai nghe tên ta
Tâm không còn tham tiếc
Cho đến trong giấc mộng
Ý cũng không mền tiếc.
Tất cả thành Phật đạo
Chỉ trừ người kiến đế
Nếu ai thấy được người
Trừ các ý tham ghét.
Lúc ngày đêm mộng thấy
Cũng xả tâm tham đắm
Tất cả sẽ thành Phật
Chỉ trừ người kiến đế.
Nếu người thương nghĩ ông
Hoặc người sinh ganh ghét
Đều ở nơi chỗ ông
Sẽ được đấng Pháp vương.
Hoặc khi ông sắp mất
Lại siêng cầu Bồ-đề
Nay ta nói như thật
Chân công đức của ông.
Ắt ở đời vị lai
Được thành bậc Vô thượng
Nếu có các chúng sinh
Hành nơi nước, đất, không.
Ăn thịt thân của ta
Nguyện đều được thành Phật
Vì ta đã biết ông
Làm an lạc chúng sinh.
Siêng tu đạo Bồ-tát
Đầy đủ ngàn hạnh lớn
Chúng sinh nhiều nghi báng

*Thế nên không hiện ra.
Như loài chúng sinh này
Tức thời ở núi ấy
Nếu đều được tín niệm
Và do tâm hoan hỷ.
Đều sẽ thành Chánh giác
Chỉ trừ người kiến đế
Nếu người nguyện muốn thấy
Chỗ nương quý thế gian.
Hoặc thích chuyển pháp luân
Hoặc muốn khởi các khổ
Người này vì Bồ-đề
Nên phát tâm lợi ích.
Nếu có vui cúng dường
Các Pháp vương ba đời
Nếu người muốn phát sinh
Tất cả nhóm công đức.
Chúng sinh đều như vậy
Nên trì Tam-muội này.*

Đức Thế Tôn nói kệ rồi, liền từ bảo tòa đứng dậy, trở lại Tăng phường, ở tĩnh thất năm nghiêng hông bên phải.

